

То був модерний дім. Величезний куб зі скла, що височів посеред бездоганно доглянутого саду, з басейном і великою терасою. Маєток був оточений лісом. То була оаза, маленький таємний рай, прихований від сторонніх поглядів, до нього діставалися приватною дорогою. Ті, що тут мешкали, були такою самою мрією, як і їхній дім, — Арпад і Софі Брауни, ідеальне подружжя і батьки двох чудових дітей.

Того ранку Софі розплющила очі точнісінько о шостій. Від якогось часу вона систематично прокидалася о тій самій годині. Її чоловік, Арпад, лежав коло неї, поринувши у глибокий сон. Була неділя, їй кортіло поспати трохи довше. Вона перевернулася на інший бік, але марно. Зрештою тихенько встала, накинула халат і спустилася в кухню, щоб зварити кави. За тиждень їй мало бути сорок років, і вона ще ніколи не була така гарна.

З узлісся було пречудово видно, що діється всередині скляного куба. Чоловік, який знав, що він непомітний у темному спортивному вбранні, лежав за стовбуром дерева, дивляючись у Софі, яка поралася в кухні.

Тримаючи чашку кави в руці, Софі дивилася на узлісся, що було межею її садка. То був ранковий ритуал. Вона

охоплювала поглядом своє царство, не підозрюючи, що за нею стежать.

За кілька кілометрів звідти, в середмісті Женеви, пустельним проспектом котилося сіре «пежо» з французькими номерами. У вранішньому світлі годі було розгледіти крізь лобове скло водія. Автомобіль привернув увагу поліційного патруля. Його миготливі ліхтарі осяяли стіни довколишніх будинків. Патрульні заходилися перевіряти «пежо» і його водія. Усе було гаразд. Один із патрульних запитав у водія, що він робить у Женеві. «Приїхав до рідні», — відказав той. Поліціантів, вочевидь, задовольнила та відповідь, і вони поїхали. Водій привітав себе з тим, що придбав дуже недорого цей автомобіль, а головне, цілком легально. То був найліпший спосіб лишитися непомітним.

Софі біля вікна все оглядала сад. Часом вона помічала лиса, що вештався галявиною. Деколи там пробігала навіть козуля. Вона любила цей дім, який вони з чоловіком придбали рік тому. Досі вони мешкали в квартирі у центрі Женеви, у кварталі Шампель. Від якоїсь пори їм спало на думку, що треба жити в будинку із садом, для дітей. Зростання цін на нерухомість змусило їх дуже вигідно продати помешкання і шукати дім. Побувавши в цій віллі, розташованій у заможній комуні Колоньї, вони не вагалися й однісінької миті. Вони щоранку прокидатимуться в цій пречудовій місцині, перебуваючи за чотири кілометри від Женеви, де обоє працювали. Кілька автобусних зупинок, дванадцять хвилин автомобілем, дітям — чотирнадцять хвилин електричним велосипедом — це все, що було потрібно, щоб перейти від одного світу до іншого.

Чоловік, що ховався в лісі, тепер розглядав Софі за допомогою військового бінокля. Він бачив її струнке тіло, яке вимальовувалося під коротким халатом, і зупинив погляд на верхній частині стегна, де видніло татуювання у вигляді пантери.

За кілька метрів позаду його терпляче очікував пес, припнутий до дерева. Тварина лежала на килимі сухого листя і, здається, звикла до цієї рутини, яка тривала вже кілька тижнів. Його власник приходив сюди щоранку. Насилу починало дніти, він лягав тут і розглядав Софі крізь шиби. Брауни спали з відкритими жалюзі, й він бачив усе: як вона вставала, спускалася в кухню приготувати каву і пила її коло вікна. Вона була така бажана. Вона заволоділа ним. Опанувала його.

Допивши каву, Софі піднялася на другий поверх і ввійшла до подружньої спальні. Роздяглася й голяка вклалася в ліжку, де ще спав чоловік.

Чоловік у лісі дивився на неї пожадливо. Незабаром про себе нагадала дійсність. Треба було іти, він мав повернутися додому, поки не прокинулася Карін з дітьми.

Він відв'язав пса і пішов звідти так само, як і прийшов, бігцем. Помчав ліською стежиною, вибіг на головний шлях і незабаром дістався до Колоньї. Сягнув пересічних будиноків. Група однакових осель, дешеве житло для родин середнього класу, що викликало балачки в цій шикарній комуні, звиклій до розкішних вілл.

Переступивши поріг свого дому, він почув, як дружина гукнула:

— Ірета, це ти?

Він знайшов Карін у вітальні, вона пила чай і читала. Діти ще спали.

— Ти прокинулася, люба? — здивувався він, вдаючи байдужого.

— Та я почула, як ти встав, і вже не могла заснути.

— Ох, вибач, не хотів тебе будити. Я пішов побігати із псом.

У Грега в голові була тільки Софі, та він сів коло дружини на дивані й пригорнувся до неї. Проте Карін, вочевидь, була несхильна до цього.

— Облиш, Грегу, діти попрокидаються. Дай мені спокійно почитати.

Збентежений Грег піднявся на другий поверх у душ, що був у ванній кімнаті коло їхньої спальні. Довго стояв під струменями теплої води. Ті ранішні прогулянки дорого йому коштуватимуть, якщо хтось їх помітить. Він ризикує роботою. Карін його покине. Та й сам він почував сором від того, що стежив отак за жінкою в її домі. Але він не міг цього позбутися. У тім і була проблема.

Зачарованість Софі почалася місяць тому, під час вечірки у Браунів. Від того вечора він уже не був сам собою.

*

За місяць до того.

Субота, 14 травня 2022 року

Грег і Карін прийшли б пішки, але кепська погода змусила їх приїхати автомобілем. Від їхнього дому та подорож тривала заледве три хвилини. Вони попрямували шляхом

до Капіти, потім, за вказівками навігатора, звернули на невеличку приватну дорогу, що пролягала лісом і привела їх до будинку Браунів.

— Здуріти можна, — сказав Грег, проїхавши тим маршрутом, — я часто бігаю тут із псом, але навіть не підозрював, що наприкінці цієї дороги є дім.

В гостях у Софі й Арпада вони були вперше. Приводом стала вечірка з нагоди Арпадового сорокаріччя. З огляду на численні автомобілі, що стояли на узбіччі, там було вже людно. Грег припаркувався на одному з останніх вільних місць на трав'янистому пагорку, і вони попрямували до відчиненої брами, яку буйно оповила довколишня рослинність.

Арпад і Грег познайомилися в місцевому футбольному клубі, де їхні дітлахи-однолітки грали в одній команді. Обидва батьки належали до групи добровольців, які організували буфет неподалік від футбольного поля, й це давало клубові змогу трохи заощадити на напоях. Вони швидко заприятелювали.

Карін Браунів не знала. Вона була трохи знервована. Почувалася ніяково, опинившись на незнайомій території. Щоб надати собі певності, почала говорити.

— Це так люб'язно з їхнього боку, що вони нас запросили.

Грег кивнув.

— Скільки гостей вони запросили?

— Хтозна.

— Арпад тобі не казав?

— Ні.

— Але ж, мабуть, із десятків? Чи три десятки? Скількох я можу сподіватися?

— Я не знаю. Не я режисер цього свята.

— Арпад міг би згадати про це мимохідь у розмові.

— Він про це не говорив.

— А про що ви балакали коло буфету?

Грег звів плечима.

— Про дітей, про життя, про буденні речі... Але точно не про подробиці цього свята.

— Так чи так, — сказала Карін, щоб припинити цю по-рожню балачку, — це люб'язно, що вони нас запросили.

Далі вони ішли мовчки. Останнім часом поміж ними панувало багато тиші. Карін певна була, що переїзд до Колоної рік тому не приніс їм добра. До того вони орендували квартиру в середмісті Женеви у кварталі О-Вів. Метушлива вулиця, поблизу крамнички, поруч озеро Лемон. У тому помешканні їм було добре, звичайно, трохи затісно вчотирьох, але квартплата була дуже низька. А потім Грегові перепав отой невеличкий спадок (від його бабці). Отримавши грошенята, він почав розмовляти, мов дрібний буржуа. Мовляв, треба вкласти ці кошти в нерухомість, це певніше, ніж грати на біржі. Та й банки позичали вісімдесят відсотків суми під небачено низькі відсотки. Він почав переглядати оголошення про продаж житла і натрапив на цей проєкт у Колоної: чудові маленькі вілли для середнього класу, придбати можна цілком нові.

Та й правда, на світлинах воно було як мрія. Власний дім із маленьким клаптиком землі. Життя в селі, за кілька хвилин від міста. Грег казав, що не міг помилитися: ринок нерухомості зростав уже цілі десятиліття. Отож вони зважилися на це. Усе складалося дуже легко. Банк дав кредит, вони підписали в нотаріуса угоду про купівлю. І отак через рік опинилися в розкішній комуні Колоної. Та, улаштувавшись там, Карін почувалася не у своїй тарілці. Спершу

виявила, що дім менший, ніж вона собі уявляла: була чимала різниця поміж кімнатами на плані й у реальній дійсності. Їй було тут затісно, хоч площа таки переважала колишнє помешкання. Зрештою вона збагнула, що ці відчуття походять головним чином від нового оточення. Адже в цьому розкішному передмісті Женеви більшість мешканців засвідчувала неабиякий фінансовий і суспільний успіх: адвокати, банкіри, хірурги, бізнесмени, власники підприємств. Вілли й автомобілі аж кричали про те, чого досягли їхні власники. Карін весь час думала про те, що вони з Грегом тут роблять: вона продавчиня в модній крамниці, він службовець. Її почуття загострювалися, коли з розмов усвідомлювала, що поміж резиденціями для мільйонерів будиночок для середнього класу, в якому мешкала вона з родиною, був темною плямою. Навіть перелякано з'ясувала, що мешканці Колоної прозивали цю купку осель Бородавкою й що муніципальна рада на спеціальному засіданні ухвалила постанову заборонити в майбутньому зведення таких споруд.

Щодня, відправивши дітей до школи, розташованої за кілька хвилин пішки, Карін сідала в автобус, що їздив із села до середмістя. Дорогою він проїздив через їхній колишній квартал О-Вів. Вона ностальгувала. Виходила з автобуса на круглому мосту Рів, щоб дістатися до вулиці Рон, де була крамниця, в якій працювала. Розчинившись у натовпі, вона почувала полегшення.

Грег і Карін урешті пройшли браму і побачили маєток. Моцений кахлями двір сягав заскленого гаража, де можна було побачити два «порше». За ним височів дім, увесь зі скла, модерного дизайну.